Kommunistisk

ORIENTERING

2. årg. nr. 5 juni 1965

Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

Bryggeristrejken

Bryggeristrejken havde sin styrke i det gode sammenhold i rækkerne, kampviljen og humøret. Den havde imidlertid også sine svagheder, der både lå i de ydre forhold, hvorunder den fandt sted, og hos bryggeriarbejderne selv.

Et grundlæggende træk, der er fælles for hovedparten af dansk fagbevægelse i dag, var den omstændighed, at flertallet i bryggeriarbejdernes hovedledelse var *imod* medlemmernes lønaktion. Dette betød dels, at der ikke var penge nok i strejkekassen, dels at organiseringen af støtteindsamling var mere end mangelfuld.

Det er imidlertid ikke hele sagen. Man må også på forhånd gøre sig klart, at en lønstrejke for 15 øre i timen ikke kan regne med og næppe har *ret* til at regne med den samme solidaritet — udtrykt i klingende mønt — som f. eks. en tillidsmandsstrejke, der i langt højere grad vil være og vil blive opfattet som *hele* klassens sag.

Disse ydre vilkår betyder, at arbejderne før en sådan strejke må forvisse sig om, at strejkekassen rummer understøttelse til mindst et par måneder. De betyder ydermere, at arbejderne fra starten må organisere støtteindsamlinger m. v. gennem *andre* kanaler end deres topledelse.

En strejke som bryggeriarbejdernes er i virkeligheden en to-frontskamp. Den er først og fremmest rettet mod arbejdsgiverne, men også mod de reformistiske faglige ledere, der kun pønser på at få deres folk i arbejde igen uden hensyn til resultaterne. De må afsløres fra den første dag — og hver dag!

En af de centrale svagheder ved bryggeristrejken — i hvert fald i København — var det utrolige skel mellem de mandlige og kvindelige arbejdere, og den manglende indsats fra de strejkendes side for at råde bod på denne kamphæmmende skævhed i den faglige struktur.

Hvorfor fik de kvindelige arbejdere mindre i strejkeunderstøttelse end mændene? Hvorfor blev der ikke arrangeret fællesmøder mellem de to grupper? Hvorfor satte mændene ikke udtrykkeligt ind for at styrke kampmoralen hos deres kvindelige kolleger?

Som kommunister må vi også spørge, hvorfor det varede ca. fire uger, før Danmarks kommunistiske Partis faglige sekretariat kaldte partimedlemmer blandt de strejkende til møde? Og hvorfor havde de da *intet* at sige dem? Hvorfor nøjedes »Land og Folk« med at være halehængsklakør til Københavns mandlige bryggeriarbejdere og lod kvinderne med deres uhyrligt svage ledelse totalt i stikken? Hvorfor bidrog partiet og bladet ikke til at skabe forståelse for, at det er nødvendigt at sætte ind for at styrke de svageste led i fronten? Hvorfor

(fortsættes side 2)

DKPs kongresdebat

Vrøvl i et grundlag

I DKPs diskussionsgrundlags punkt 5 står følgende svada: »Danmarks økonomiske udvikling og fremgang er, at alle kunstige handelsbarrierer og isolerende blokdannelser fjernes og erstattes af ét, åbent verdensmarked som det økonomiske grundlag for fredelig sameksistens.«

Gammel myte

Hvad vil »et åbent verdensmarked« sige? Det vil sige, at alle toldmure ophæves, alle importbegrænsninger fjernes, alle varedroducenter konkurrerer om købernes gunst ved at sænke prisen på og eventuelt højne kvaliteten af deres varer. »Det åbne verdensmarked« er en ny iklædning af en gammel myte om den fri konkurrences velsignelser.

Et land, der gør sig selv til et »åbent marked«, kan miste sine valutareserver på et øjeblik, og dets svagere erhvervsgrene vil gå nedenom og hjem, når udenlandske varer til en lavere pris kommer på markedet. Store foretagender kan knuse mindre helt ved »dumping«, dvs. ved at sælge deres varer under fremstillingspris i et stykke tid.

Det åbne verdensmarked vil være ødelæggende for u-landene, hvis

(fortsættes side 3)

INDHOLD

Kosygin og bomben 2
Lykønskning til Kina 2
Revisionisternes bedrag om Vietnam 3
Freds»kamp« uden klar adresse 5
De smukke ord — og praksis 7

Redaktionsslut 29-6-65

Bryggeristrejken

(fortsat fra forsiden)

påpegede de ikke, at der af hensyn til fremtiden må skabes en ny solidaritet på tværs af de faglige skillelinjer?

Når bryggeriarbejderne efter strejken skal tvinge deres krav igennem, må de opfatte sig som og handle som en enhed — både inden for branchen som helhed og på de enkelte virksomheder. De må finde branchens og de enkelte firmaers ømmeste punkter og slå til for at ramme hårdest muligt med færrest mulige ofre for sig selv. De må støtte de svageste — både økonomisk og fagpolitisk svageste — i deres egne rækker, solidarisk hæve dem op på de stærkestes niveau og herfra gå frem i fælles kamp.

Kosygin og bomben

Fredag den 14. maj bragte Kina sin atombombe nr. 2 til eksplosion. I denne anledning blev den sovjetiske statsminister Kosygin af journalister i Moskva anmodet om en kommentar. Hans lidet velovervejede svar lød ifølge de tilgængelige referater, at man måtte spørge i Peking om hensigten med eksplosionen.

Når vi udtrykkelig skriver »lidet velovervejet«, skyldes det den simple kendsgerning, at da Kina bragte sin atombombe nr. 1 til eksplosion den 16. oktober sidste år, tilstillede den kinesiske regering alle verdens parlamenter og folk en udførlig erklæring, i hvilken motiverne er ridset op. Det er for at kunne modstå den amerikanske regerings atom-afpresningspolitik, for at kunne afskaffe alle atomvåben. Som man vil huske, har Kina foreslået en verdenskonference med det formål at få gennemført totalt forbud mod fremstilling af atomvåben samt ødelæggelse af eksisterende lagre af sådanne våben.

I samme forbindelse udtalte Kosygin, at atomkrig i vor tid er umulig. Det kan vel kun forstås på den måde, at han dermed opfordrer folk til at afblæse kampen for forbud mod atomvåben. Hans udtalelse er i eklatant modstrid med den fra sovjetisk side forfægtede tese om, at selv den mindste lille gnist, dvs. lokale krige og befrielseskampe, kan udløse det helt store ragnarok.

På den ene side er atomkrig umulig. På den anden side lurer den overalt. Det vil vist blive vanskeligt for Kosygin at gøre nærmere rede for logikken.

Men det er ikke særligt betryggende for dem, der går ind for socialismen, og som anser atomvåben i de socialistiske landes hænder for at være et værn imod imperialismen, at Kosygin giver udtryk for en sådan vildrede. Hans og andres manglende perspektiv og vage holdning til det yderste vigtige atomspørgsmål vil meget vel — ligesom da Hrustjov sad ved roret — kunne føre til henholdsvis eventyrpolitik og kapitulationspolitik.

Kosygins udtalelser er endnu et eksempel på, at de sovjetiske ledere søger at videreføre hrustjovismen uden Hrustjov. *F.*

Lykønskning til Kina

Den Kinesiske Folkerepubliks Ambassade
Øregaards Alle 25
Hellerup

I anledning af den heldigt gennemførte 2. atomprøvesprængning sender vi vore bedste lykønskninger til hele det kinesiske folk gennem den Kinesiske Folkerepubliks Ambassade i København.

Vi forstår, at den Kinesiske Folkerepublik ser sig nødsaget til på baggrund af den internationale politiske situation at styrke sit forsvar.

Vi tillægger den nye prøvesprængning stor betydning som moralsk støtte til alle revolutionære kræfter i hele verden, især til det heltemodige vietnamesiske folk, der i syd tappert kæmper for sin befrielse fra den amerikanske imperialisme.

Samtidig værdsætter vi de bestræbelser, som den Kinesiske Folkerepubliks regering udfolder for et totalt forbud mod kernevåben, bestræbelser, som også er blevet understreget i den Kinesiske Folkerepubliks regerings erklæring om den nye prøvesprængning.

Med kommunistisk hilsen
KOMMUNISTISK ARBEJDSKREDS
AMAGERKREDSEN

»Kommunistisk Orientering« udgives af Kommunistisk Arbejdskreds. Redigeres af et udvalg, ansvarshavende Gotfred Appel. Adresse: Hovgårdsgade 7, 4., København Ø.
Telf. dag 34 50 87, aften Øbro 7803.
Bidrag til »Kommunistisk Orientering« bedes venligst sendt på giro 12 79 25.

Revisionisternes bedrag om Vietnam

Revisionisterne i alle lande gør, hvad de kan, for at bilde os ind, at de står på det vietnamesiske folks side i kampen mod den amerikanske imperialisme. Fra Moskva udbreder de sig til stadighed om den påståede magtfulde støtte til Vietnam. De vesteuropæiske partier udsender fælles appeller, og de enkelte partiledelser lader deres blade bringe artikler og deres organisationer arrangere demonstrationer, der skal give indtryk af ægte solidaritet — og det er klart, at de menige deltagere uden tvivl også føler en sådan solidaritet og ikke har gennemskuet deres ledere.

Nørlund parat til »forhandling«

Bedraget lykkes til en vis grad — specielt i vor del af verden. Gang på gang stikker kapitulant-hoven dog frem under den antiimperialistiske kappe.

Ib Nørlund — og det må huskes, at det først og fremmest er ham, der tegner DKPs politik på udenrigsfronten — talte i Roskilde (LAND og FOLK 26/5 1965) om Vietnam. Han understregede over for sine tilhørere og læsere, at der er »forhandlingsmuligheder nok« i Vietnam, men at de amerikanske bombardementer af Nordvietnam naturligvis vanskeliggjorde en sådan løsning.

Hvad betyder en sådan udtalelse? Den betyder, at Nørlund — der nøje ved, hvad han siger — deler den sovjetiske opfattelse af, at hvis blot bombardementerne mod Nordvietnam indstilles, er alt i orden og faren og truslen drevet over. Så kan der forhandles, så kan vi »alter« gå i gang med »afspændingen«.

Det må jo huskes, at USAs aggression i Sydvietnam allerede har fejret sit 10-års jubilæum! Napalmen mod det sydvietnamesiske folk er aldrig i Moskva eller af Nørlund blevet betragtet som en hindring for »fredelig sameksistens«, »fredelig kappestrid« eller »samarbejde mellem Sovjetunionen og USA om løsning af verdens problemer«. Det var først, da USA udvidede krigen og begyndte at bombarede Nordvietnam, at der blev udsendt »advarsler« om, at sådanne aggressionshandlinger kunne skade det »gode forhold« til Sovjetunionen!

Ib Nørlunds udtalelse i Roskilde om »forhandlingsmuligheder« lader sig ikke forene med påstande om solidaritet med Sydvietnam, der selv udtrykkeligt betegner forhandlinger som nytteløse, så længe der er én amerikansk soldat tilbage i landet. Den afslører hans og bag ham Moskvas beredvillighed til i givet fald at sælge Sydvietnam til USA.

Moskvas stemme og Asiens og Afrikas

Hårkløveri, vil nogle sige! Pindehuggeri — intellektuel spidsfindighed! Nuvel, lad os da se, hvad de siger fra Moskva. Læsning af sovjetiske tidsskrifter er her en nyttig og nødvendig ting. Vi skal blot nævne to ting.

I et referat fra den afro-asiatiske folkesolidaritets-konference i Winneba i Ghana i det sovjetiske ugeblad »Novoje Vremja« (New Times) nr. 21, 26. maj 1965 hedder det:

»I et budskab til Vietnams folk erklærede konferencen, at dets heroiske kamp har støtte fra alle asiatiske og afrikanske folk uden undtagelse. Den krævede en fredelig løsning baseret på de forslag, der fremlagdes i apellen af 10. april fra den Demokratiske Republik Vietnams nationalforsamling.«

Dette er ikke sandt! Budskabet fra solidaritetskonferencen krævede ikke nogen »fredelig« løsning. Tværtimod støttedes det vietnamesiske folks vilje til at kæmpe med våben i hånd, til den sidste amerikanske soldat har forladt landet.

Det hedder i budskabet:

»*Konferencen proklamerer sin aktive solidaritet med Vietnams broderfolk og giver over for det udtryk for sin moralske og materielle støtte, herunder våbenleverancer og frivillige.*«

Konferencen, hedder det videre, støtter erklæringen af 22. marts fra den Nationale Befrielsesfront, »der gav udtryk for det vietnamesiske folks faste vilje til at fortsætte kampen ubønhørligt, indtil den ameri-

---

Vrøvl i et grundlag

(fortsat fra forsiden)

svage erhvervsliv har al den støtte og beskyttelse behov, som er til at få. At også Danmark vil lide under en uhæmmet udenlandsk konkurrence, har DKP tidligere påvist mange gange.

Ræv + angorakat = ?

De socialistiske lande skulle også nok have sig frabedt at få udenlandske monopolers billige masseproduktion blandet for meget i deres egen fintmærkende planøkonomi. Ganske vist kan de levere diverse råvarer billigere end til de priser, som de kunstigt holdes oppe i hos os, men et for livligt handelssamkvem med kapitalistiske lande ville tappe deres guldbeholdninger, tvinge dem med i de kapitalistiske landes inflation og endog i deres kriser. Planøkonomi og kapitalistisk markedspolitik passer dårligt sammen. »Et åbent verdensmarked som det økonomiske grundlag for den fredelige sameksistens« svarer til at anbringe en ræv og en angorakat i samme bur i håb om en god krydsning. Afkom kommer der ikke, og katten bliver ædt.

Mudrede kilder

Hvordan kan det dog gå til, at der i DKPs diskussionsgrundlag fremsættes en parole, som kun de største og fæleste monopol-kapitalister kan gå ind for? Formentlig af to grunde:

For det første er DKPs ledelse forlængst ophørt med at foretage selvstændige vurderinger og med at undersøge den verden, som omgiver den.

For det andet er de udenlandske kilder, hvoraf DKP øser sin inspiration, blevet plumrede med revisionistisk mudder.

Set på den baggrund er vrøvl i et diskussionsgrundlag kun, hvad der kunne ventes. **CID.**

kanske aggressions styrker er sparket ud af Sydvietnams territorium«.

Budskabet erklærer:

»*Vietnams broderfolk! Jeres kamp mod amerikansk imperialistisk aggression er ædel og hellig. Vi, afroasiatiske folk, betragter jeres kamp som vor egen. Vi lover at hjælpe jer med alle midler, der står til vor rådighed, indtil jeres endelige sejr.*«

Er det blot et tilfælde, at de sovjetiske forfattere til referatet fra Winneba taler om »fredelig« løsning? Vi tror det ikke.

Vor mistro er ikke blot almindelig ond vilje til at se revisionistiske spøgelser overalt. Den bunder ikke blot i, at samme referat undlader at meddele, at konferencen besluttede at samles igen i 1967 i Peking (det skyldes sikkert, at den sovjetiske delegation sammen med Indien og Mongoliet stemte imod dette forslag). Den bunder heller ikke i, at referatet glemmer at omtale den anskuelsesundervisning i »fælles aktion«, som der sovjetiske delegation gav konferencedeltagerne, da den uden videre opstillede en antikinesisk udstilling af plancher og pjecer i konferencebygningens forhal.

Vor mistro bunder i dette tilfælde specielt i det sovjetiske forhold til Indien.

Indien støtter kun USA

Den indiske statsminister Shastri var i Moskva i maj måned. Dette er der i sig selv intet ondt i, naturligvis. Vi skal også velvilligt se bort fra, at SUKPs ledere lod Shastri benytte sovjetisk radio og TV til slet dulgte angreb på Kina. Vi skal heller ikke alt for kraftigt hænge os i, at samme Shastri kort før sit besøg i Moskva med megen hjertelighed havde modtaget »udenrigsministeren« i USA-marionetregeringen i Saigon. Vi holder os direkte til Indiens forhold til krigen i Vietnam.

I en redaktionel kommentar til Shastris Moskva-besøg hedder det i »New Times«, nr. 22. 2. juni 1965:

»*Det bør stå fuldstændig klart, at indisk-sovjetisk samarbejde vil have en gunstig virkning på situationen i Sydøstasien. Hr. Shastris besøg afgiver et slående eksempel på nyttigt samarbejde mellem to store magter med forskelligt samfundssystem. Og et sådant samarbejde bidrager til verdensfred og et bedre internationalt klima.*«

Et sovjetisk »samarbejde« med Indiens regering omkring Sydøstasien kan kun tjene ét formål, og kan kun have én virkning: at hjælpe den amerikanske imperialisme. Alt hvad Indien hidtil har foretaget sig i Sydøstasien har været til ensidig gavn netop for USA, og har dermed ikke blot skadet det vietnamesiske folk, men har direkte opmuntret de amerikanske aggressorer og hjulpet dem i deres krigsforberedelser.

Vietnameserne kender inderne

Påstande, grebet ud af luften? Nuvel, lad os høre, hvad Vietnam har at sige om Indien — både dets holdning i den internationale kontrolkommission, som det ifølge Geneve-aftalerne er formand for, og dets seneste »bidrag« til en »fredelig« løsning i Vietnam, forslaget om at indstille fjendtlighederne i både Nord- og Sydvietnam og at lade en asiatisk-afrikansk styrke »kontrollere« den midlertidige demarkationslinje langs den 17. breddegrad.

Sydvietnams Befrielses-pressebureau udsendte den 25. maj en erklæring om det indiske forslag. Det hedder heri bl. a.:

»*Som officielt organ for Sydvietnams Nationale Front for Befrielse erklærer Befrielses-pressebureauet, at forslaget om skabelse af en asiatisk-afrikansk styrke til at okkupere Vietnam udgør en krænkelse af Vietnams suverænitet og ikke kan tolereres af folket i de to zoner.*«

Erklæringen siger, at det sydvietnamesiske folk, der er besluttet på at forjage alle amerikanske aggressorer fra Sydvietnam og som kæmper for selvstændighed og frihed, »harmes over ethvert komplot om at eviggøre Vietnams deling«. Den fortsætter:

»Forslagene fra de herskende indiske kredse tjener de amerikanske interesser og er i modstrid med det vietnamesiske folks interesser. Intet under, at de amerikanske imperialister og marionetregeringen i Saigon ivrigt griber efter dem som druknende, der griber efter en skumflage. Det er ikke første gang, at de indiske herskende kredse hjælper de amerikanske imperialister. I sin rolle som formand for den Internationale Kommission i Vietnam er Indien gået med til USAs afsendelse af våben og tropper til Sydvietnam og har bistået de amerikanske imperialister med at fordreje det sydvietnamesiske folks hellige modstandskrig. Indien har mere og mere forladt en retfærdig holdning for endegyldigt at stå på den amerikanske imperialismes side.

I Vietnam-problemet har Indien opgivet sit neutrale standpunkt. Denne gang er Indien gået så vidt som til at fremsætte forslag, der i virkeligheden opmuntrer de amerikanske imperialister til endnu mere åbenlyst at sabotere Geneve-aftalerne af 1954.«

En talsmand for den Demokratiske Republik Vietnams udenrigsministerium udtalte om det indiske forslag bl. a.:

»*Den indiske regerings forslag om at 'indstille fjendtlighederne' i begge Vietnams zoner satte lighedstegn mellem de amerikanske imperialisters aggressive krig og det vietnamesiske folks retfærdige, patriotiske kamp for at forsvare sin suverænitet og selvstændighed.*«

Han erklærede, at forslaget om en asiatisk-afrikansk styrke betyder »støtte til de amerikanske imperialisters komplot om at eviggøre Vietnams deling« og sluttede med disse ord:

»*Dette forslag opmuntrer de amerikanske imperialister til endnu mere åbenlyst at sabotere Geneve-aftalerne af 1954 og truer yderligere freden og sikkerheden i dette område.*«

Hvem støtter Sovjetunionen?

Så vidt Vietnams stemme. Vi vender tilbage til Moskva og citerer endnu engang fra kommentaren i New Times til Shastris besøg i Sovjetunionen:

»*Politiske kommentatorer [i udlandet] har understreget, at hr. Shastris Moskva-samtaler i betragtning af de to landes internationale autoritet og prestige vil have en gavnlig og stabiliserende indflydelse på situationen i Sydøstasien.*«

Betyder det, at Sovjetunionen støtter Indiens forslag om at »stabilisere« Vietnams deling? Hvad er ellers meningen med at »stabilisere« situationen i Sydøstasien? Den trænger ikke til at »stabiliseres«. Den trænger til radikalt at ændres derhen, at alle amerikanske aggressorer og deres vasaller forjages fra

Freds»kamp« uden klar adresse

Hrustjov-revisionisternes forsøger på forhånd at tage den anti-imperialistiske brod af Verdens-Fredskongressen i Helsinki.

Af en Hsinhua-korrespondent.

En verdenskongres for fred, national selvstændighed og almindelig afrustning skal afholdes i Helsinki fra den 10. til den 15. juli under Verdensfredsrådets auspicier. Domineret af det sovjetiske delegerede samledes dens forberedende komité i Helsinki den 22. og 23. maj for at opstille restriktioner for konferencens forhandlinger.

Alt er bestemt på forhånd

Mødets gang afslørede endnu engang Hrustjov-revisionisternes sande ansigt: falsk anti-imperialisme men virkelig kapitulation, falsk revolution men virkeligt forræderi og falsk enhed men virkelig splittelse. For at nå deres mål presser disse revisionister Verdensfredsrådet til at tjene deres generallinje for »fredelig sameksistens«, en linje for kapitulation over for den amerikanske imperialisme.

Det forberedende møde var en ren formalitet, hvor en række af konferencens dokumenter — alle forberedt i forvejen — herunder konferencens »appel«, og »ti temaer« og »forretningsorden« for konferencen blev jaget igennem på mødet. De delegerede fik ikke lov til at føre dybtgående diskussioner, men til at følge stemmemaskinen ved at række hånden i vejret. I løbet af to dage blev stemmemaskinen sat i gang næsten 60 gange, i et sådant tempo, at nogle af de delegere til tider ikke vidste, hvad de stemte om.

Ved visse lejligheder blev der optalt et »flertal« ved stemmeafgivningen, når kun en halv snes stykker af de mere end 50 delegerede rakte hånden op.

En latinamerikansk delegeret klagede over, at alting på mødet var afgjort på forhånd, mens en af de asiatiske delegerede bemærkede, at afstemningerne foregik nøjagtigt på samme måde som i de Forenede Nationer under USAs tommelfinger.

Vietnam er prøvestenen

Om man støtter det vietnamesiske folks kamp for at modstå amerikansk aggression og frelse sit land er en prøvesten på, om man nærer et oprigtigt ønske om at forsvare freden og støtte den nationale befrielsesbevægelse eller om man ønsker at opmuntre den amerikanske imperialistiske aggression og forråde folkenes revolutionære kamp. Den »appel«, der blev tvunget igennem på mødet, og som efter hensigten skal give tonen an for julikonferencen, undgår enhver omtale af det vietnamesiske folks heroiske kamp og dets betydningsfulde bidrag til verdensfredens sag. Den nævner ikke den aggression og de krigsforbrydelser, som de Forenede Stater har begået i Vietnam, men hævder i stedet, at »de tragiske begivenheder i Vietnam og den Dominikanske Republik brutalt har knust de senere års håb«. Hvilke »håb«? Det udtaler »appellen« sig ikke nærmere om. Men meningen er klar, når man husker, at de moderne revisionister forsøger at bringe Vietnam-spørgsmålet inden for kredsen af »fredelig sameksistens« og »samarbejde« mellem de Forenede Stater og Sovjetunionen.

Kampen omkring Vietnam-spørgsmålet på det forberedende komitémøde gav et klart billede af de moderne revisionister. For eksempel var det første af de »ti temaer«, som mødet fastlagde for konferencen, oprindeligt formuleret »Krigen i Vietnam«. Den kinesiske og den indonesiske delegerede mindede mødet om, at Vietnams fredskomité i et telegram til Verdensfredsrådet anmodede det om at anvende den korrekte formulering: »Den amerikanske imperialismes aggressionskrig mod Vietnam«.

Den kinesiske delegerede understregede, at det mindste, mødet kunne gøre for at skelne mellem rigtigt og forkert omkring Vietnamspørgsmålet, var at imødekomme anmodningen. Men dette blev imødegået af A. Kornejtjuk fra Sovjetunionen, C. B. Goodlett fra USA, Romesh Chandra fra Indien, Raymond Guyot fra Frankrig og Kos fra Jugoslavien. De hævdede, at påpegningen af, at de Forenede Stater var aggressoren i Vietnam, ville gøre det umuligt at formå flere mennesker at komme til juli-konferencen. Den, der trak i trådene på mødet, kaldte derfor simpelthen det første tema »Vietnam« uden så meget som at nævne de Forenede Stater og kastede således ikke lys over noget som helst.

Hjælp til Johnsons »freds«bedrag

Den kinesiske delegerede på mødet afslørede endnu en manøvre fra den, der dirigerer Verdensfredsrådet. Under pres fra verdensoffentligheden vedtog rådet på sit Stockholm-møde den 24. og 25. april en resolution, der erklærede dets støtte til den Demokratiske Republik Vietnams 4-punkts standpunkt til løsning af Vietnam-spørgsmålet og

---

Sydvietnam, at de standser deres angreb på Nordvietnam og opgiver deres planer om en Sydøstasienkrig af en type som Korea-krigen.

Et »samarbejde« mellem Hrustjov-revisionisterne i Moskva og de pro-imperialistiske reaktionære i New Delhi, som New Times, Pravda og også Land og Folk slår på tromme for, kan aldrig tjene det vietnamesiske folk, kan aldrig fremme verdensfreden eller folkenes sikkerhed. Det kan kun have en »stabiliserende indflydelse« på én ting: den amerikanske aggression i Sydøstasien. Det kan kun have en »gunstig virkning« på én ting: splittelse af de anti-imperialistiske kræfter i verden.

☆

Hvor mange strenge tror SUKPs ledere og alle revisionisterne verden over, de kan spille på på én gang? Hvilken af de melodier, de spiller, har de deres hjerte med i? Støtter de Vietnam mod USA-imperialismen, eller støtter de de indiske reaktionære imod Vietnam for USA-imperialismen? De kan ikke gøre begge dele!

Gotfred Appel.

22. marts-erklæringen fra Sydvietnams Nationale Front for Befrielse. Men rådets bulletin nr. 5 for i år aftrykte ikke resolutionen, mens den bragte de øvrige dokumenter fra Stockholm-mødet.

Adspurgt af den kinesiske delegerede på Helsinki-mødet svarede rådets franske sekretær, at »tiden var for knap« til at offentliggøre resolutionen i det pågældende nummer. Kendsgerningen er imidlertid, at hovedårsagen til, at den ikke blev offentliggjort, var den amerikanske delegeredes indvendinger. På Helsinki-mødet havde Goodlet erklæret, at resolutionen ikke var antagelig for de Forenede Stater.

På linje med den amerikanske kerneafpresning erklærede den, der trak i trådene på mødet, i »appellen«, at de »tragiske begivenheder« i Vietnam og den Dominikanske Republik »endnu engang får kernetruslens uafviselig kendsgerning til at stå klar for alle mennesker«. Han bidrog endog til at fremme den amerikanske præsident Johnsons »fredssamtaler«-bedrag, der har til formål at lokke det vietnamesiske folk til kapitulation, idet han på mødet lod omdele det »communique« fra Verdensfredsrådets sekretariat, der agiterer for »åbning af forhandlinger«. »Appellen« kører videre på Johnsons tema og snakkede om anvendelse af menneskets »energi og ressourcer« til at »bekæmpe fattigdom, sult, sygdom og uvidenhed« og om at sætte »internationalt samarbejde« i stedet for »ultimative krav, napalm og strålingssyge«.

Den, der trak i trådene på mødet, forsøgte på enhver måde at kontrollere og neddysse de stemmer, der talte om fordømmelse af imperialistisk aggression og om forsvar for national selvstændighed i forbindelse med en række problemer, som omkring det vietnamesiske problem. Stemmemaskinen blev sat i funktion for at forkaste de latin-amerikanske delegeredes rimelige krav om at sætte de væbnede amerikanske aggression mod den Dominikanske Republik som et særligt punkt på mødets dagsorden. Ved hjælp af samme metode blev den indonesiske delegeredes krav om at sætte spørgsmålet om »Malaysia« — et redskab for de amerikanske og britiske kolonialister — på dagsordenen katagorisk afvist.

»Appellen« udviskede bevidst skillelinjen mellem folkene i verden på den ene side og imperialismen, med de Forenede Stater i spidsen, og de reaktionære i alle lande på den anden. Den forsøgte at dække over imperialisternes aggressions- og krigsforbrydelser ved at hævde, at »mistro og misforståelser stadig hæmmer opfyldelsen af menneskets vilje til fred, skønt den fornemmes overalt.« Uden at skelne mellem aggressorer og deres ofre opfordrer den »alle, der nærer omsorg for deres børns fremtid, til at stå sammen« og om af hensyn til »internationalt samarbejde« at »søge at fremhæve det, der forener dem, frem for at dvæle ved problemer, der skiller.« Den, der trak i trådene på mødet, priste FN-deklarationen om kolonierne og dets resolution om afrustning og tjente den amerikanske hensigt om at bevare kernemonopol ved at gå imod såkaldt fortsat kernespredning. Af de 10 »temaer« for Helsinki-kongressen i juli handler syv om »afrustning«, »kernevåben«, »internationalt samarbejde« og »de Forenede Nationer«.

»Kamp« for fred et uartigt ord

En interessant episode fandt sted, da mødet diskuterede »temaerne« for kongressen. En mand, der sagdes at repræsentere Vatikanet, foreslog, at intet af »temaerne« burde indeholde ord som »kamp for fred«, fordi disse ord var »for stærke«. Hans forslag blev støttet af den sovjetiske delegerede. Da det 10. »tema« blev kørt igennem på mødet, nævnte det følgeligt ikke kamp og fik denne ordlyd: »Skabelse af en atmosfære, der er gunstig for freden; kulturens, religionens og undervisningens rolle i fredens tjeneste, aktivt samarbejde mellem fredsorganisationer.«

Den, der trak i trådene på mødet, greb til foragtelig taktik ved at fastlægge en hoben restriktioner for juli-kongressen. Den »forretningsorden«, der var udarbejdet for kongressen, bestemmer, at ingen delegeret vil få lov at tale på plenarmøder, der kun skal afholdes for at markere kongressens åbning og afslutning og for at høre beretninger i fast opdrag. Den fastsætter yderligere, at også taler på kommissionsmøder vil være underkastet strenge restriktioner; at kun tekster, der er godkendt af kongressens præsidium og dens redaktionsudvalg vil blive sat under afstemning på kongressen, og at ingen delegeret vil få lov til at forelægge forslag eller dokumenter direkte til kongressen.

»Forretningsordenen« understreger ligeledes brugen af stemmemaskinen og bestemmer, at delegerede må arbejde inden for kongres-procedurens ramme. Dette betyder, at man fortæller de delegerede og især dem fra lande, der står i frontlinjen i den antiimperialistiske kamp, at de må tie stille, da de ellers ville tale mod imeprialismen.

En sådan kongres skader fredskampen

Sammen med delegerede fra en række lande stemte den kinesiske delegerede på den forberedende komités møde imod »appellen« og andre dokumenter, der havde til formål at få juli-kongressen til at følge en kapitulations-linje. Den kinesiske delegerede erklærede højtideligt på mødet, at i den nuværende internationale situation er det grundlæggende formål med at indkalde en Verdens-Fredskongres at danne en bredest mulig enhedsfront mellem alle folk og alle fredskræfter for at føre en råt-for-usødet kamp mod den aggressions- og krigspolitik, der føres af imperialismen med de Forenede Stater i spidsen, og at forsvare verdensfreden. Alt tyder imidlertid på, sagde han, at den sovjetiske delegerede og hans følgesvende har besluttet sig til at gøre Verdens-Fredskongressen i Helsinki i juli til en kongres, der vil afstå fra at bekæmpe imperialismen og støtte den nationale selvstændighedsbevægelse, og som i stedet vil gå ind for »amerikansk-sovjetisk samarbejde om løsning af verdensproblemer« og følge den fejlagtige linje for »almindelig og fuldstændig afrustning« og »fredelig sameksistens«.

Det er en given ting, at en sådan kongres vil skade den sag at forsvare verdensfreden og være i modstrid med folkenes forhåbninger verden over. Hvis taktstoksvingeren uden hensyn til følgerne fastholder sine forkerte handlinger, vil han med sikkerhed blive afvist af folkene i verden og lide et forsmædeligt nederlag.

DKPs kongresdebat

De smukke ord — og praksis

Kritik og selvkritik er altid blevet behandlet med mange smukke ord og tilbørlige knæfald for de marxistisk-leninistiske principper af DKPs ledelse. Men når det drejer sig om i praksis at anvende dem som led i DKPs organisatoriske og politiske virksomhed, lød der alt andet end smukke ord.

Ser man på den 21. kongres' beslutninger og diskussionsgrundlaget forud for den 22. kongres, opdager man hurtigt, at alt er ved det gamle.

De smukke ord er der naturligvis, se blot diskussionsgrundlagets pkt. 25., hvor der bl. a. står: »Uhyre vigtig er ærlig og selvkritisk kontrol af beslutningernes gennemførelse. Kun herved kan ck kontrollere rigtigheden af sine vurderinger af forholdene, af partiets egen styrke og dets politik. Kun ved en ærlig og rigtig bedømmelse af fremskridt og tilbageslag lever de ledende organer op til deres ansvar — og kun herudfra kan de lægge en linje, der bærer frem på ny.«

Virrende venstreudvikling

Nu kunne man jo så vente, at ck og dens udvalg havde anvendt en sådan »ærlig og rigtig bedømmelse« af gennemførelsen af den 21. kongres' beslutninger om venstreudviklingen, om partiopbygningsåret og om omlægningen af partiets arbejdsformer og organisationer, af cks og dens udvalgs virksomhed, af partiledelsens tragikomiske vurdering af situationen forud for folketingsvalget i september 1964 og af L&Fs redaktions virksomhed for derefter gennem Knud Jespersens oplæg på ck-mødet den 27. og 28. februar og diskussionsgrundlaget som »ærlig og selvkritisk kontrol« at lægge sine konklusioner frem for partiets medlemmer.

Det sker ikke. Den påståede venstreudvikling i Danmark, der skulle tjene som »ideologisk« begrundelse for den hrustjovske revisionismes illusioner om udvidelse af demokratiet og fredelig overgang til socialisme, er forsvundet. Ganske vist har Knud Jespersen i al sin politiske kejthåndethed fundet den ude i Europa, hvor den virrer rundt uden endnu at være nået til de danske strande. Han er skam ganske fiffig, den partiformand.

»Opbygning« druknet

Partiopbygningsåret er ikke helt forsvundet, men er blevet druknet i en sætning i pkt. 20, så den troskyldige læser kunne tro, at det havde været en succes. Det var det ikke. Men der står ikke et ord om, hvorfor opbygningsåret slog fejl.

DKPs 21. kongres vedtog at pålægge »centralkomiteen at udarbejde faste retningslinjer for forbindelserne med arbejdspladsorganisationerne og tilsvarende distrikter, for medlemmernes tilknytning til arbejdsplads- og distriktsorganisationer m. v.« og i partisekretariatets cirkulære af 13. august 1962 om partiopbygningsåret står der: »Hovedslaget for nye medlemmer må stå på arbejdspladserne ... (vi må) stile direkte mod at oprette partigrupper og grundorganisationer på alle større arbejdspladser. En af partiopbygningsårets mest afgørende opgaver er at forankre partiet på arbejdspladserne.«

Gjorde ck og dens udvalg noget ved dette. Nej, det gjorde de ikke. Hvorfor oprettede de ikke arbejdspladsafdelinger, og hvorfor styrkede de ikke organisatorisk og politisk dem, der var? Fordi DKPs ledelse ikke forstår eller ikke vil forstå forskellen mellem enhed i arbejderklassen og enhed mellem partier, og fordi den nærer illusioner om, at de såkaldte tre arbejderpartier kan bringes til ad parlamentarisk vej at samvirke om en fredelig overgang til socialismen. Derfor vil den ikke oprette arbejdspladsafdelinger til på et klassekampsgrundlag at arbejde for enhed i arbejderklassen og opstiller i stedet for en forvrøvlet og fuldstændig urealistisk parole om bedriftsråd fra Knud Jespersens politiske hjemmeindustri.

Ingen dansk alen

»Grundorganisationerne og deres aktivitet er simpelt hen en målestok for partiets livskraft og styrke«, står der i pkt. 20. Alle ved, at grundorganisationerne fører en hensygnende tilværelse. Gjorde ck og dens udvalg noget for at styrke dem?

Nej, det gjorde de ikke. Partiledelsen modarbejdede tværtimod en fornuftig vekselvirkning mellem den centrale ledelse og distrikts- og byledelserne og grundorganisationerne, fordi den ikke ønskede at få sine illusioner brudt og at miste sin autoritet ved en konfrontation med kendsgerningerne. Det samme skete i de arbejdsudvalg (økonomiske udvalg, boligudvalg, fredsudvalg og kulturudvalg), som ck nedsatte efter kongressen. Her førtes der en bred diskussion, men alle konklusioner blev standset i partiledelsen på grund af personmodsætninger og den herskende forvirring og uenighed om den taktiske og strategiske linje.

Alle brugte den hrustjovske alen,

BRUG

»KOMMUNISTISK ORIENTERING«

I KONGRESDEBATTEN

Skaf bladet flere læsere!

Brug det i diskussionen! Skriv til os –

forslag, kritik, ønsker eller egne indlæg!

BIBLIOTEK
HJALMAR BRANTINGS PLADS 8
803 KØBENHAVN Ø

men nogle foretrak russiske, andre franske eller italienske eller svenske tommer. Der var ingen af dem, der var i besiddelse af en dansk alen til en marxistisk-leninistisk kortlægning af den danske virkelighed.

Alvorlige tømmermænd

Denne forvirring afspejledes også i L&F, der til tider i samme nummer havde tre-fire forskellige standpunkter til samme sag. Det vover man i diskussionsgrundlagets pkt. 21 at karakterisere som »et uvurderligt middel i vor ideologiske opdragelse indad og i vor ideologiske kamp udad«, som det blad, der dagligt »virker opmuntrende og organiserende i videre kredse end noget andet partiorgan«.

Denne politiske impotens fik partiledelsen til at beruse sig i udsigterne til at få en 7—11 mandater i folketinget. Den disponerede økonomisk derefter. Tømmermændene blev svære, og den store endnu ubetalte regning kommer partimedlemmerne til at betale.

Den siddende partiledelses fuldstændige fejlvurdering af partiets muligheder, dens næsten konsekvente tilsidesættelse af kongresbeslutninger, dens manglende vilje og evne til at føre politik, til at give partiets blad politisk holdning og slagkraft må få tilbageværende marxister-leninister i centralkomité, kontrolkommission og blandt partiets medlemmer til alvorligt at tage de folk, der har hovedansvaret for denne udvikling, i skole og smide dem på porten eller sætte dem til arbejde, de kan bestride. Sådan ville det ske i et marxistisk-leninistisk parti. Er DKP helt ophørt med at være det? —T

Skaf Orientering flere læsere!

Husk bidrag på giro 12 79 25

En skelsættende begivenhed i politisk litteratur på dansk:

MAO TSE-TUNG
UDVALGTE VÆRKER
III

Med bind III, der rummer et alsidigt udvalg af Mao Tse-tungs taler og artikler fra årene fra den anden verdenskrigs afslutning til den Kinesiske Folkerepubliks oprettelse i 1949, indledes udsendelsen af et udvalg i tre bind af Maos værker.

Uundværlig for enhver, der vil kende det socialistiske Kinas tilblivelseshistorie. Uundværlig for enhver, der vil studere anvendelsen af de almengyldige principper på et enkelt lands konkrete virkelighed! Uundværlig for enhver kommunist - for enhver der ønsker socialisme!

indb. kr. 35,25 i o. . 276 s. **Deres boghandler skaffer den** Forlaget Futura

HAMMER 94 18 00